

der i to Dele, idet Kommunen kan bevilge for alle Aldersrentenydere i denne et procentvis lige stort Tillæg, som fastsættes for et Aar ad Gangen, og som ikke maa overstige en Trediedel af Statsydelsen, og dernæst et personligt Tillæg, som kan gives efter Andragende for højst et Aar ad Gangen, og som fortrinsvis skal gives under Hensyn til Sygdom, som kræver særlig Pleje, særlig Hospitalsbehandling eller særlig Hjælp i Hjemmet, men hvortil dog kun kræves, at det godtgøres, at vedkommende er virkelig trængende dertil; dette personlige Tillæg maa ordentligvis ogsaa kun ydes med en Trediedel af Statsydelsens Beløb, dog at man kan give mere, hvis ganske særlige Forhold nødvendiggør det. Og over det hele er der lagt som Loft den Bestemmelse, at Kommunens aarlige Udgifter til fast Tillæg og til personligt Tillæg ikke maa overstige tre Fjerdedele af Statsydelsen til samtlige Aldersrentenydere i Kommunen udenfor Alderdomshjem i det foregaaende Regnskabsaar.

Man vil heraf se, at hvis Kommunalbestyrelsen fuldt ud anvender den Bevillingsmyndighed, her gives den, baade med Hensyn til det for alle Aldersrentenydere i Kommunen procentvis ens Tillæg og med Hensyn til det personlige Tillæg, saaledes at hvis man gaar op til i begge Tilfælde at yde indtil $\frac{1}{3}$ af Statsydelsen, saa vil de vedkommende faa den samme Støtte, som de nu opnaar, endda forholdsvist forbedret for de enligt stillede Vedkommende, og hvor der er ganske særlig Trang, vil man ved en særlig Forøgelse af det personlige Tillæg, der ydes i Trangstilfælde, kunne komme saadanne Aldersrentenydere, for hvem Kaarene er særlig svære, i højere Grad til Hjælp, end den nuværende Lovgivning giver Adgang til. Udnytter Kommunerne ikke fuldt ud det procentvis lige store Tillæg helt op til $\frac{1}{3}$ af Statsydelsen, saa vil der blive et større Spillerum mellem denne Ydelse og Maksimalbeløbet, $\frac{3}{4}$ af Statstilskuddet, aabent for Tildeling af personlige Tillæg, saaledes at man i saa Tilfælde i højere Grad, end man vil kunne, hvis man udnytter det procentvis lige store Tillæg fuldt ud, kan støtte dem, der er i særlig Trang, først og fremmest paa Grund af Sygdom, men dernæst naturligvis ogsaa paa Grund af andre Omstændigheder, som ikke kan regnes de vedkommende, hvad deres personlige Forhold angaar, til Last. Samtidig dermed skulde saa Dyrtidstillæget og Forskelshjælpen bortfalde, ligesom ogsaa det gældende 25 pCt.s Tillæg til saadanne

enligt stillede Personer som Enker og Enkemænd, som opretholder et eget Hjem.

Disse Tillæg, hvortil Kommunerne faar Bevillingsretten, skal naturligvis være undergivet Kommunalbestyrelsens Skøn indenfor den Begrænsning, som nu er foreslaaet, men jeg vil dog hævde Nødvendigheden af, i hvert Tilfælde indtil videre, at alle Kommuner i den Udstrækning, som man finder det fornødent, udnytter Adgangen til at give det procentvis lige store Tillæg til alle Aldersrentenydere i Kommunerne, idet Ydelserne fra Staten uden et saadant fælles Tillæg til alle indtil videre utvivlsomt vil være for smaa. Hvis Kommunerne fuldt ud udnytter Adgangen til at yde denne Tillægsrente under de forskellige Former, hvori det er foreslaaet, vil Delingsforholdet mellem Statens og Kommunernes Udgifter paa det nærmeste blive det samme, som det er efter den nugældende Lovgivning. Som ærede Medlemmer vil vide, bærer Staten efter den gældende Lov $\frac{49}{84}$ af Udgiften, medens Kommunerne bærer $\frac{35}{84}$. Efter det her foreslaaede vil, forudsat fuld Udnyttelse fra Kommunernes Side, Delingsforholdet blive $\frac{48}{84}$ for Staten og $\frac{36}{84}$ for Kommunerne, det vil sige $\frac{1}{84}$ mere for Kommunerne og mindre for Staten end efter den nugældende Ordning.

Man vil vide, at der ved Gennemførelsen af Aldersrenteloven i 1923 blev afsat et Beløb, foreløbig paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som i de sidste Aar af Bevillingens Gyldighedstid skulde gaa ned til 1 Mill. Kr., og som skulde anvendes til at hjælpe saadanne Kommuner, som fik en væsentligt større Udgift til Gennemførelse af Aldersrenteloven, end de hidtil havde haft i Henhold til Alderdomsunderstøttelsesloven, saaledes at Aldersrenteloven lagde et særlig tungt økonomisk Tryk paa dem: Denne Bevilling har aldrig kunnet benyttes fuldt ud, hvilket ganske simpelt har ligget i, at, som jeg nævnte til at begynde med, Aldersrenteudgifterne ikke i de forløbne Aar har ligget mere end fra 5 til 8 Mill. Kr. over den ganske vist mægtige Udgift, som Alderdomsunderstøttelsesloven foranledigede i dens sidste Aar. Af de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der har været til Disposition til Uddeling til Kommunerne, har man i Finansaaret 1924—25 kun kunnet finde Anvendelse for 410 000 Kr. og i Finansaaret 1925—26 for 500 000 Kr., og det foreslaas da her, at for Finansaarene 1927—28 og 1928—29 skal dette Tilskuds Beløb til Løsning af den Opgave, som jeg nylig nævnte, fastsættes til 350 000 Kr. aarlig,